

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **PETRONAL, s. r. o.**, IČO 28475038
se sídlem Praha 22 – Uhřetěves, Podleská 1544/7c
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2016, čj. OD 1031/16-2/67.1/16300/Li, KULK 85144/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 9. 2016, čj. OD/16/28756/AZD, sp. zn. OD/16/12096, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětného správního deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 6. 4. 2016 ve 13:02 hod. nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky X na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, směr Železný Brod, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného vozidla jel v uvedené době a místě rychlostí 75 km/hod. po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/hod. V daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou silničního provozu na 50 km/hod., došlo tedy k jejímu překročení o 25 km/hod. Tímto jednáním řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.
3. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o silničním provozu, přestupkovým zákonem i zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy zejména v souladu s jednou ze základních zásad správního řízení, a to zásadou legality vycházející z ustanovení § 2 správního řádu. Zmínil fakt, že samotný přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu není předmětem řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích ale musí vykazovat znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. K odpovědnosti za tento správní delikt se nevyžaduje zavinění, jedná se tedy o objektivní odpovědnost, je ale potřebné zkoumat, zda byly splněny podmínky odpovědnosti za tento správní delikt. První podmínka, tj. že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, byla naplněna, protože překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno stacionárním úsekovým rychloměrem MUR-07, v. č. MUR007/2013, v obci Malá Skála a tímto zařízením byla naměřena ve shora uvedené době a úseku rychlost jízdy vozidla registrační značky X po odečtení stanovené tolerance jako nejnižší skutečná rychlost 75 km/hod. v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Tyto skutečnosti dle žalovaného vyplývají ze záznamu o měření, který je součástí spisové dokumentace. Došlo tak k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Takovéto porušení pravidel vykazuje znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, když formální znak je naplněn překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/hod., materiální znak je naplněn ohrožením bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou. Tím je dle žalovaného splněna i podmínka dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Ke spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu došlo porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla v ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Provozovatel vozidla za předmětný správní delikt odpovídá a lze mu proto uložit sankci pokuty, a to v rozmezí stanoveném za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, nejvýše však 10.000,- Kč. Důvodem odpovědnosti provozovatele vozidla je jednání řidiče mající znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3

zákona o silničním provozu, za který se dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uloží pokuta v rozmezí od 2.500 Kč do 5.000 Kč. V tomto případě byla pokuta uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

4. Žalovaný vyslovil nesouhlas s odvolací námitkou, že správní orgán nenařídil ve věci ústní jednání, neboť ústní jednání nařídil a žalobce o tom řádně a včas vyrozuměl.
5. K odvolací námitce správní orgán I. stupně neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče, žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a v něm na citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 110/2015 na straně 5 a 6 rozhodnutí. Žalovaný poznamenal, že mu je z jeho úřední činnosti známo, že zmocněnec žalobce zastupuje i jiné účastníky řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a jako řidiče vozidla D. P. uvádí opětovně, což označil vzhledem k odlišným bydlístím účastníků řízení za zcela nepravděpodobné.
6. Dle žalovaného správní orgán I. stupně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil. Za řidiče vozidla se označila nekontaktní osoba, správní orgán I. stupně vyvinul snahu tuto osobu kontaktovat, avšak tato snaha vyšla vniveč. Neměl pak žádné další indicie, které by mohly reálně vést k určení totožnosti pachatele přestupku a jeho usvědčení z přestupku. Žádná reálná možnost, jak zjistit přestupce, tak v dané chvíli neexistovala, a proto správní orgán I. stupně dle žalovaného nepochybil, pokud věc předmětného přestupku v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), odložil a následně zahájil řízení o předmětném správním deliktu.
7. K tvrzení žalobce, že se řidič vozidla žádného přestupku nedopustil, neboť jel rychlostí, která byla v souladu s dopravním značením, se žalovaný ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí orgánu I. stupně, který se dle jeho názoru s touto námitkou řádně vypořádal.
8. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Dopravní značení

9. Žalobce namítl, že D. P. se choval v souladu s právními předpisy, neboť tvrdí, že jel v předmětný čas 75 km/h z důvodu, že v daném úseku byla stanovena nejvyšší povolená rychlost přenosnou dopravní značkou na 80 km/h. K argumentaci správního orgánu, že nejvyšší dovolená rychlost vyplývá z Oznámení o podezření ze spáchání přestupku a ze záznamu o měření Městské policie Turnov žalobce namítl, že oba správním orgánem zmiňované dokumenty mají co do údajného rychlostního limitu v měřeném úseku povahu úředního záznamu a nejsou tedy způsobilé samy o sobě rozhodnou skutečnost (např. rychlostní limit) prokázat. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, čj. 6 As 144/2016-36. K úvaze správního orgánu, že řidič měl své tvrzení o dopravní značce stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 80 km/hod. doložit, žalobce namítl, že bylo naopak povinností správního orgánu prověřit, zda je tvrzení žalobce pravdivé, neboť pokud by se pravdivým ukázalo, nedošlo by ke spáchání správního deliktu. Dle žalobce se proto správnímu orgánu nepodařilo řádně vypořádat jeho tvrzení, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 60 km/hod. (zřejmě měl na

myslí 80 km/hod.) a v řízení tedy zůstala pochybnost o rychlostním limitu, a tedy též o vině žalobce z údajného správního deliktu.

Obec

10. Žalobce dále namítl, že správní orgán vzal za zjištěné, že celý úsek měření probíhal územím obce ve smyslu zákona o silničním provozu (neboť vycházel z toho, že po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/hod.), nijak se však nezabýval tím, zda byly splněny její zákonné znaky. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Definice obce pro účely zákona o silničním provozu je obsažena v jeho § 2 písm. cc/ („*obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují*“). Pojem „zastavěné území“ pak je definován v § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona („*v tomto zákoně se rozumí zastavěným územím území vymezené územním plánem nebo postupem podle tohoto zákona; nemá-li obec takto vymezené zastavěné území, je zastavěným územím zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (dále jen "intravilán")*“). Správní orgány neprovedly takové dokazování, ze kterého by vyplývalo, že měřený úsek byl označen příslušnými značkami (neprovedly ohledání místa), neprovedly dokazování, že měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona, např. nedoložily kopii územního plánu. K tomu žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 48/2008-58. Žalobce současně vyslovil pochybnost, zda skutečně celý úsek měření probíhal obcí ve smyslu zákona o silničním provozu. Správní orgány v tomto směru neprovedly žádné dokazování. Jedná se přitom o zásadní zjištění, neboť pokud by např. začátek a konec úseku měření nenaplňoval definiční znaky zastavěného území dle stavebního zákona, a tedy ani znaky obce dle zákona o silničním provozu, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/hod. Z obsahu spisu pak nevyplývá (a správní orgány nezjišťovaly), kde měřený začínal a končil a žalobce tak nemohl daný úsek ohledat. Dle jeho názoru lze namítnout i to, že z fotografií z měření není patrné, kde došlo k jejich pořízení, ani zda skutečně zachycují vozidlo žalobce na začátku a konci měřeného úseku. Takové fotografie dle žalobce nemohou postačovat jako podklad o vině z údajného správního deliktu, neboť tak zůstává důvodná pochybnost o tom, kde došlo k měření rychlosti.
11. Dle žalobce tak nebyl skutkový stav zjištěn v nezbytném rozsahu, neboť o rozhodných skutečnostech zůstala důvodná pochybnost, jelikož vůbec nebyly předmětem dokazování ve správním řízení.

Podmínky měření rychlosti

12. Žalobce dále namítl, že nebylo nijak prokázáno, zda strážníci, kteří zajišťovali měření rychlosti v obci Malá Skála, měli k tomuto od předmětné obce písemné zmocnění ve smyslu zákona o obecní policii, zda obec Malá Skála měla s obcí Turnov uzavřenu veřejnoprávní smlouvu ve smyslu zákona o obecní policii, zda bylo měření rychlosti prováděno na určených úsecích a zda bylo měření rychlosti prováděno v součinnosti s PČR. Výstup z měření je tak dle jeho názoru nepoužitelným důkazem, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu *USA Weeks v. U.S. (1914)* a případ *Gäffen vs. Německo*.

Protiústavnost

13. Žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědnosti provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Nezbytné kroky

14. Žalobce připomněl znění ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a zdůraznil subsidiaritu „ve prospěch přestupku“, tj. pokud je možné potrestat přestupek, nelze potrestat správní delikt, přičemž se jedná o jednu z podmínek projednatelnosti správního deliktu. Žalobce má zato, že správní orgán ve smyslu zmíněného ustanovení nezbytné kroky neučinil. Správnímu orgánu totiž bylo 11. 4. 2016 doručeno doznání D. P., že v rozhodné době vozidlo řídil. Správní orgán se mu sice pokusil doručovat na jím uvedenou adresu, avšak bezvýsledně, což ostatně mohl očekávat, neboť sám uvedl, že je mu známo i z dalších řízení, že mu na tuto adresu doručovat nelze. Žalobce vyslovil přesvědčení, že na uvedené adrese znám je. Žalobce zároveň namítl, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku i proto, že pokud se při pokusech o kontaktování této osoby omezil toliko na doručování na jím uvedenou adresu a bylo mu z jeho úřední činnosti známo, že na dané adrese není kontaktní (resp. že se mu nedaří doručovat), měl mu ustanovit opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 téhož zákona.
15. Žalobce považuje přístup správního orgánu, který s D. P. nezahájil řízení o přestupku ani poté, co se doznal k tomu, že vozidlo žalobce v okamžiku řízení řídil, za nezákonný. Doznání by mělo postačovat k zahájení řízení o přestupku, jehož předmětem bude prověření, zda je pravdivé. Správní řád přitom zná instituty, pomocí kterých lze situaci, kdy není přebírána pošta na adrese trvalého pobytu, řešit. Správní orgán měl vyvinout větší úsilí při kontaktování D. P., např. i v součinnosti s PČR.
16. Jestliže správní orgán pochyboval o tom, zda D. P. skutečně vozidlo žalobce řídil, neboť má být zmocněncem žalobce i v jiných řízeních označován jako řidič vozidel provozovatelů obviněných ze správního deliktu, pak dle žalobce došlo k porušení jeho práva dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť mu správní orgán neumožnil seznámit se s jedním z podkladů rozhodnutí, a to se skutečnostmi známými správnímu orgánu z úřední činnosti z jiných řízení. Žalobci tak nebylo umožněno vyvrátit správnímu orgánu prvotní domněnku, že doznání D. P. je nepravdivé. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, čj. 7 As 31/2010-94.

Liberace

17. Žalobce též namítl, že nebyl poučen o možnosti liberace dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, jakož i dle § 125f odst. 5 téhož zákona. To žalobce považuje za závažné porušení § 4 odst. 2 správního řádu. Z toho důvodu až nyní namítá, že byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, dle něhož „*právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*“, a to ve spojení s § 125e odst. 5 téhož zákona. Učinil za dost své povinnosti dle § 10 odst. 3 cit. zákona, pokud vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „drink and drive“. Zmocněnec žalobce se přitom v předmětné smlouvě příkazního typu žalobci zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze zákona o silničním provozu. Splnění této povinnosti zmocněncem bylo zajištěno hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty, jakož i případné náhrady škody způsobené porušením smluvní povinnosti. Má proto za to, že na základě smlouvy se svým zmocněncem mohl mít zcela legitimně za to, že ten zajistí, aby osoby, které budou jeho vozidlo řídit, nebudou porušovat zákon o silničním provozu.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

18. Dle žalobce lze rovněž namítnout, že z rozhodnutí I. stupně není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Toliko konstatoval, že se o automat jedná, ale nijak tento pojem nevysvětlil. Pokud by však použitý rychloměr automaticky nebyl, nebyla by splněna podmínka odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) cit. zákona. Jeho rozhodnutí je proto nutno považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
19. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování správního spisu a projednání věci při nařízeném soudním jednání dne 29. 5. 2018 dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
21. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Turnov Oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovené dne 8. 4. 2016, k němuž je přiložena fotodokumentace a záznam o měření, v němž je uvedeno, že dne 6. 4. 2016 v 13:02 hod. bylo silničním rychloměrem MUR-07, v. č. MUR007/2013, zjištěno, že na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála, v úseku definovaném souřadnicemi GPS, směr Želený Brod, řidič motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o 25 km/hod. Dále je zde uvedeno: nejvyšší dovolená rychlost: 50 km/hod., naměřená rychlost: 78 km/hod., rychlost po odečtu tolerance: 75 km/hod.
22. Na základě uvedeného oznámení vydal správní orgán I. stupně dne 8. 4. 2016 výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1

zákona o silničním provozu s poučením o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla, který v době spáchání přestupku vozidlo řídil.

23. V reakci na výzvu byl správnímu orgánu doručen vyplněný formulář „údaje o řidiči“, v němž bylo uvedeno, že řidičem byl na daném místě a v předmětnou dobu D. P., bylo uvedeno jeho datum narození a adresa trvalého pobytu (X) s tím, že tyto údaje měl zaslat sám D. P., který v průvodním dopise k vyplněnému formuláři uvedl, že vozidlo řídil on. Dále uvedl, že ztratil řidičský průkaz, proto nemůže do zaslaného formuláře vyplnit jeho číslo.
24. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 15. 4. 2016 předvolal k podání vysvětlení uvedeného řidiče, zásilka však byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.
25. Dne 13. 6. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích. K tomu založil do správního spisu další listiny dokumentující neúspěšné pokusy o doručování D. P., konkrétně fotokopie doručenek z doručování na jeho stejnou doručovací adresu sdělovanou v obdobných věcech (tj. X) u případů čj. OD/15/44602, čj. OD/15/44603, čj. OD/15/45088, čj. OD/15/49096, čj. OD/16/407. Téhož dne vydal rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že žalobce se dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
26. Po podání odporu proti tomuto příkazu, které žalobce podal prostřednictvím zvoleného zástupce (tj. prostřednictvím společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o.) správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o pokračujícím řízení po podaném odporu a nařízeném ústním jednání. Současně byl poučen o tom, že při něm budou provedeny důkazy listinami a že mu bude dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům před vydáním rozhodnutí do 5 dnů od nařízeného jednání.
27. Dne 15. 8. 2016 proběhlo před správním orgánem ústní jednání, o němž byl pořízen protokol a kterého se žalobce ani jeho zástupce po předchozí omluvě nezúčastnili.
28. Ve správním spise je dále založena karta předmětného vozidla, fotodokumentace přestupku, ověřovací list č. 8012-OL-70210-15 silničního rychloměru MUR-07 s platností do 26. 7. 2016, stanovení místní úpravy provozu v dané lokalitě ze dne 28. 5. 2013 a vyjádření PČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu ze dne 26. 1. 2015 k žádosti o stanovisko dle § 79a zákona o silničním provozu pro provádění měření rychlosti a určení úseků pozemních komunikací.
29. Dne 12. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. OD/16/28756/AZD, sp. zn. OD/16/12096, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X, nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 6. 4. 2016 ve 13:02 hod., na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku definovaném souřadnicemi GPS, směr Železný Brod, řidič tohoto vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy 50 km/hod. v obci, neboť mu byla naměřena rychlost jízdy 78 km/hod., tj. po zohlednění odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h rychlost

jízdy 75 km/hod., čímž měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustit se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

30. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
31. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu /dále také jen „NSS“/ ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo*

způsobí změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

33. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

34. Dále již k jednotlivým žalobním bodům:

Dopravní značení

35. Žalobce namítal, že již ve správním řízení řidič vozidla, tj. D. P. uvedl, že v daném místě byla přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost 80 km/hod. Jeho rychlost 75 km/hod. tak byla v souladu s právními předpisy.
36. Správní orgán I. stupně se rychlosti v daném místě, tj. v obci, kde je stanovena rychlost obecnou úpravou na 50 km/hod., věnoval na straně 7 svého rozhodnutí. Mimo jiné uvedl, že „měřený úsek je na pozemní komunikaci, která protíná obec Malá Skála, a v její bezprostřední blízkosti se nacházejí obytné domy, autobusové zastávky. Na komunikaci jsou umístěny také přechody pro chodce. O tom, že je v uvedené obci snaha spíše snižovat rychlost, vypovídá skutečnost, že zde byly z bezpečnostních důvodů umístěny ostrůvky, které umožňují bezpečnější přecházení chodců a mají vliv na zpomalování dopravy. Umístění měřicího zařízení je pak dalším způsobem, jak v uvedeném místě zajistit dodržování nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h z důvodu bezpečnosti. Tvrzení účastníka řízení, že rychlost byla zvýšena na 80 km/h se jeví správnímu orgánu jako absurdní.“ Z uvedeného je zřejmé, že správnímu orgánu I. stupně je situace v místě dobře známa.

37. Dle krajského soudu nebyl v daném případě důvod, aby správní orgány v tomto směru prováděly nějaké podrobnější dokazování. Krajský soud si je vědom ustálené judikatury, dle které je třeba v přestupkovém řízení (tj. i v řízení o správním deliktu) klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle vykládat obecná ustanovení správního řádu. Je také pravdou, že přestupkové řízení jakožto řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost v podobě sankce za přestupek, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Na druhou stranu však nelze opomenout, že ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu (a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci správního řízení) je třeba vykládat s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. S tím úzce souvisí také potřeba brát ohled na znění § 3 správního řádu, dle kterého musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou „důvodné pochybnosti“.
38. Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, samozřejmě nese správní orgán a obviněný není povinen se nijak vyvíňovat. Pokud obviněný uvádí jinou verzi reality, než správními orgány zjištěnou, k tomu, aby správní orgány byly povinny provádět další podrobné dokazování, musí jít o tvrzení schopné zjištěný skutkový stav relevantně zpochybnit. Vzhledem ke shora uvedenému je však obecné tvrzení žalobce (navíc nijak relevantně podložené) o přenosné dopravní značce přechodně zvyšující rychlost v měřeném úseku, a to v místě, kde dochází k přecházení chodců (jsou tam přechody pro chodce), extrémně nepravděpodobné. Nelze přehlédnout ani to, že zmocněnec žalobce ve vyjádření (nedatovaném, správnímu orgánu došlém dne 10. 8. 2016), ani poté v odvolání neuvedl, jak informaci o umístění přenosné dopravní značky získal, neboť D. P. to ve svém písemném doznání neuvedl. Vzhledem k tomu, že jde o osobu zcela nekontaktní (k tomu viz níže), jeví se i v této souvislosti toto tvrzení jako zcela nevěrohodné a účelové.
39. Žalobce současně namítal, že dokumenty o rychlostním limitu v měřeném úseku (tj. oznámení o podezření ze spáchání přestupku a záznam o měření) mají povahu úředního záznamu a nejsou tedy způsobilé rozhodnou skutečnost, tj. rychlostní limit, prokázat.
40. K přípustnosti použití úředních záznamů jako důkazu krajský soud uvádí, že judikatura stojí na závěru, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tento právní názor uvedený např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 118/2013-61 aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014 ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14 uvedl, že „[i] v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“ Jak je již uvedeno shora, žalobce nezpochybnil zaznamenaný údaj o rychlostním limitu v daném místě relevantním způsobem, proto správnímu orgánu důvodné pochybnosti o této skutečnosti nevznikly a lze konstatovat, že skutkový stav ohledně této otázky byl zjištěn dostatečně.

Obec

41. Žalobce dále považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné z toho důvodu, že vzal za zjištěné, že celý úsek měření probíhal územím obce ve smyslu zákona o silničním provozu, avšak nezabýval se tím, zda byly splněny její zákonné znaky. Správním orgánům vytýkal, že neprovedly takové dokazování, ze kterého by vyplývalo, že měřený úsek byl označen příslušnými značkami a že probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona.
42. K tomu je nutno uvést, že jednání nezjištěného řidiče předmětného vozidla dne 6. 4. 2016 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tj. překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona není v danou chvíli na místě, neboť touto problematikou se příslušný správní orgán zabývá dávno předtím, a to v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce.
43. Skutečnost, že se měřený úsek skutečně nachází na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála, tj. i mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, pak vyplývá nejen ze specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, z popisu u fotodokumentace, stanovení místní úpravy provozu v obci Malá Skála ze dne 28. 5. 2013 a z vyjádření PČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu ze dne 26. 1. 2015 k žádosti o stanovisko dle § 79a zákona o silničním provozu pro provádění měření rychlosti a určení úseků pozemních komunikací.
44. Z citovaných důkazů má tedy krajský soud ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokazané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil ani relevantně nezpochybnil, ve správním řízení takové námitky dokonce vůbec nevznsl. Žalobcova pochybnost, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/hod., tak zůstala pouze v rovině obecného tvrzení, žalobce ani netvrdí jedinou relevantní skutečnost, která by byla způsobila závěry správních orgánů ohledně této otázky zpochybnit.
45. Pokud žalobce namítá i to, že správní orgány nezjišťovaly, kde měřený úsek začínal a končil, a že z fotografií pořízených úsekovým rychloměrem není patrné, kde došlo k jejich pořízení, ani zda skutečně zachycují vozidlo žalobce na začátku a konci měřeného úseku, ani takovým námitkám přisvědčit nelze. Nejen že pořízení takových detailních fotografií, jak by si žalobce zřejmě představoval, je technicky stěží proveditelné, ale bylo by to i zcela nadbytečné. Ve kterých úsecích je úsekové měření prováděno, dokládají shora uvedené důkazy (zejména vyjádření Policie ČR, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 a stanovení místní úpravy provozu v obci Malá Skála ze dne 28. 5. 2013). Úsekové rychloměry jsou

přítom instalovány stabilně na stejných místech, na nichž bylo jejich umístění povoleno se souhlasem PČR.

Podmínky měření rychlosti

46. Žalobce vylovil pochybnost o tom, zda strážníci, kteří zajišťovali měření rychlosti v obci Malá Skála, měli k tomuto od předmětné obce písemné zmocnění ve smyslu zákona o obecní policii, zda obec Malá Skála měla s obcí Turnov uzavřenu veřejnoprávní smlouvu ve smyslu zákona o obecní policii a zda bylo měření rychlosti prováděno na určených úsecích a zda bylo měření rychlosti prováděno v součinnosti s PČR.
47. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v posuzovaném případě nutno konstatovat, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle zmíněného ustanovení je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
48. Z vyjádření Policie ČR, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 založeného ve správním spise a důkazu, který krajský soud provedl při jednání dne 29. 5. 2018, tj. veřejnoprávní smlouvy mezi obcí Malá Skála a městem Turnov, zcela jasně vyplývá, že shora uvedené obavy žalobce nejsou důvodné. Z obsahu zmíněného vyjádření Policie ČR je zřejmé, že k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu udělila souhlas dle § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti na silnici I/10 v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech, a to až do 1. 2. 2018. Dne 27. 10. 2014 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Malá Skála a městem Turnov, na jejímž základě jsou orgány města Turnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce malá Skála přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Uvedené důkazy tak důvodnost uvedené žalobní námitky zcela vyvracejí.

Protiústavnost

49. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
50. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
51. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.

52. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Nezbytné kroky

53. Ani žalobní námitka, že nebyly provedeny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a tím ani splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, není důvodná.
54. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
55. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložení pokuty v blokovém řízení.
56. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5

zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

57. Krajský soud při posouzení námitky neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu vycházel zároveň z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, v němž tento soud k dané otázce uvedl: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“
58. K účelu úpravy, která byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“
59. Dále Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku uvedl: „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o

silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. ... [p]okud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

60. V přezkoumávané věci sice byl správnímu orgánu I. stupně v reakci na výzvu zaslanou žalobci k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu následně doručen vyplněný formulář s údaji o řidiči, kterým měl být v daném případě D. P., a to i s průvodním dopisem, v němž tento řidič uvedl, že vozidlo řídil. S touto osobou se však správnímu orgánu navázat kontakt nepodařilo. Jmenovaný totiž nereagoval na jeho předvolání ze dne 15. 4. 2016 k podání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání daného přestupku. Tato písemnost byla doručována jmenovanému prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, D. P. si ji však v úložní době nevyzvedl a zásilka se vrátila správnímu orgánu s tím, že je adresát v místě neznámý (viz záznamy pošty na zásilce – doručence).
61. Žalobce sice správně uvedl, že podle shora citovaného ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, konkrétně jeho odstavce 4, správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezačal řízení o přestupku a věc odložil. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Jak již bylo uvedeno shora, zcela jasným primárním úmyslem právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním, vozidla při provozu na pozemních komunikacích.
62. V daném případě nelze totiž pominout, že již správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na spisové značky jiných u něj vedených správních řízení ve věci správních deliktů, v nichž byl stejným zmocněncem u různých provozovatelů vozidel D. P. označován jako řidič, a kdy se jemu zasílané písemnosti rovněž vrátily s tím, že je na uvedené adrese neznámý. Důkaz těmito vrácenými zásilkami správní orgán provedl v rámci nařízeného ústního jednání. Lze poznamenat, že i krajskému soudu je rovněž z úřední činnosti známo, že D. P., bytem X, je opakovaně označován za řidiče vozidel páchajícího dopravního přestupky, který pak není ve správním řízení dostupný pro doručování úředních písemností (např. ve věci vedené zdejším krajským soudem pod sp. zn. 30 A 92/2016, 30 A 78/2016, 30 A 102/2016, 30 A 75/2016 aj.). Je proto na místě i důvodná pochybnost o tom, zda zmíněné „doznání“ bylo skutečně

učiněno D. P. (a zda předmětné vozidlo skutečně řídil on), což navíc umocňuje skutečnost, že v předtištěném formuláři „údaje o řidiči“ nebylo vyplněno číslo svého řidičského průkazu, což v „doznání“ bylo vysvětleno jeho ztrátou.

63. Dle krajského soudu správní orgán v daném případě učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Jestliže osoba, která měla mít v rozhodnou dobu vozidlo zapůjčeno od jeho provozovatele, na výzvu nereaguje, resp. se jí nedaří vůbec zkontaktovat, přičemž jde o osobu, která je opakovaně v obdobných věcech označována za řidiče vozidla, nelze za shora popsané situace dovozovat povinnost správního orgánu činit další kroky ke zjištění pachatele přestupku. Byť v daném případě nebyla tato osoba označena za řidiče žalobcem k výzvě správního orgánu formálně, žalobce po celou dobu řízení tvrdí, že této osobě bylo jeho vozidlo zapůjčeno (cit.: „svěřil vozidlo zaměstnanci svého zmocněnce panu P.“). I v takovém případě proto na danou situaci lze přiměřeně aplikovat konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt, pokud jde o osobu řidiče, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, neboť správní orgány nejsou povinny činit rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, čj. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 135/2016-17).
64. Skutečnost, že D. P. je osobu nekontaktní, byla v předmětném správním řízení spolehlivě prokázána (viz shora). Argumentace správního orgánu, že má o dané osobě povědomost získanou na základě své úřední činnosti, tj. že D. P. byl zmocněncem žalobce označován jako řidič provozovatelů obviněných ze správního deliktu a kdy se jemu zasílané písemnosti vrátily s tím, že je na uvedené adrese neznámý, byla ve správním spise zdokumentována a důkaz těmito vrácenými zásilkami správní orgán provedl při ústním jednání konaném dne 15. 8. 2016. Nebylo tedy nikterak porušeno právo žalobce na seznámení se s jedním z podkladů pro rozhodnutí ve věci, jak v žalobě namítal. Jednalo se tedy o skutkově zcela odlišnou situaci, než v žalobcem odkazovaném rozsudku NSS ze dne 5. 5. 2010, čj. 7 As 31/2010-94, jehož závěry tak nejsou na daný případ přílehlavé.
65. Další významnou skutečností pro zahájení řízení o správním deliktu v dané věci bylo, že dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil v přezkoumávané věci do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit, což také učinil zápisem o odložení věci ze dne 13. 6. 2016. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, nebyl vzhledem k uvedenému možný.
66. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového

řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl takový opatrovník za úkol. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.

67. Ze shora uvedeného je pak v souhrnu možné dovodit účelovost vznesené námitky a krajský soud stejně jako správní orgány považuje „doznání“, v němž se D. P. přiznal ke spáchání předmětného přestupku, za nevěrohodné a vycházející ze zástupcem žalobce ve správním řízení opakovaně uplatňované procesní strategie. Navíc svědčí i o rozporuplnosti samotných tvrzení žalobce, resp. jeho zástupce, když na jednu stranu poukazuje na uvedené doznání k překročení rychlosti jízdy v daném místě, ale na druhou stranu v další části žaloby rozporuje měřený úsek a vznáší pochybnosti o dopravním značení.
68. Krajský soud uzavírá, že z pohledu splnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, považuje postup správních orgánů vzhledem k uvedeným skutečnostem za zcela dostatečný.

Liberace

69. Obsahem této žalobní námitky byla výtky žalobce, že nebyl o možnosti liberovat se poučen, a námitka, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod předvídaný ustanovením § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu.
70. Krajský soud předně konstatuje, že není povinností správních orgánů poučovat obviněného ze spáchání správního deliktu o existenci liberačních důvodů uvedených v zákoně o silničním provozu a že tyto liberační důvody může uplatnit. Taková povinnost správnímu orgánu neplyne z žádného právního předpisu a nelze ji dovozovat ani ze znění ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, jak namítal žalobce. Navíc by takové poučení bylo i zřejmě nadbytečné, neboť relevantní liberační důvody v daném případě (tj. ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu uvedení toho, že vozidlo bylo provozovateli odcizeno nebo byla odcizena tabulka s přidělenou registrační značkou nebo že provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele v registru silničních vozidel) jsou bezpochyby takové důvody, které by každý poté, co by obdržel výzvu k úhradě určené částky z důvodu spáchání přestupku vozidlem, jehož je provozovatelem, správnímu orgánu ihned namítl.
71. Z hlediska systematického zařazení ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, dle kterého „*právník osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že*

vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“, je pak zřejmé, že zakotvuje možnost zproštění se odpovědnosti za správní delikt právnické osoby (příp. podnikající fyzické osoby) dle předcházejícího ustanovení § 125d zákona o silničním provozu.

72. Pokud se však jedná o správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu (tak jako v přezkoumávané věci), může se provozovatel vozidla (ať už osoba fyzická či právnická) odpovědnosti za správní delikt zprostit toliko v případech vymezených v odstavci 5 tohoto ustanovení (jak je již uvedeno shora), tj. pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel. Ani jeden z uvedených liberačních důvodů žalobcem tvrzen nebyl.
73. Tvrzení žalobce, že své vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě *„drink and drive“*, a že se zmocněnec žalobce ve smlouvě příkazního typu žalobci zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze zákona o silničním provozu, jsou tedy zcela irelevantní. Navíc v žalobě avizovaný důkaz o uzavření smlouvy mezi žalobcem a jeho zmocněncem v průběhu soudního řízení nebyl ani předložen.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

74. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, že tento pojem nevysvětlil, ani k tomu neuvedl jakoukoliv úvahu. Pro chybějící odůvodnění proto vznesl pochybnost o tom, zda je použitý rychloměr automatem.
75. Předně nutno uvést, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně konstatoval (viz strana 3 rozhodnutí), že *„porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – silničního rychloměru Měřič úsekové rychlosti MUR-07, v. č. MUR007/2013, výrobce AŽD Praha, s. r. o., Česká republika“*. Dále konstatoval, že rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem vystavením ověřovacího listu č. 8012-OL-70210-15 s dobou platnosti ověření od 28. 7. 2015 do 26. 7. 2016, který rovněž založil do správního spisu.
76. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány při jednání před soudem ve smyslu ustanovení § 77 s. ř. s. Konkrétně provedl důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, čj. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“), neboť je mu z úřední činnosti známo, že je jako interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast správními orgány používán, a to při výkladu neurčitého právního pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Dále krajský soud provedl důkaz veřejnoprávní smlouvou uzavřenou mezi obcí Malá Skála a městem Turnov dne 27. 10. 2014 a smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování

služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společností AŽD Praha, s. r. o., jako pronajímatelem a městem Turnov jako nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013 a dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a včetně všech příloh této smlouvy.

77. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje. Ministerstvo dopravy ve shora zmíněném Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“ Krajský soud se s uvedenými definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru plně vystihují.
78. Skutečnost, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy je dále zřejmá i z přílohy smlouvy o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společností AŽD Praha, s. r. o., a městem Turnov, nazvané Technické a funkční požadavky najatých zařízení a SW aplikace, kde je v bodě nazvaném Popis systému rychloměr definován jako „zařízení pro automatické měření úsekové rychlosti vozidel v místě svého nasazení. Jedná se o stabilní, automatický, úsekový rychloměr ...“
79. Shora uvedené důkazy, které krajský soud provedl při jednání (včetně důkazů založených již ve správním spise, tj. vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 a ověřovacího listu č. 8012-OL-70210-15), plně prokazují závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy. Žalobcem vznesené obavy v tomto směru proto nejsou důvodné.
80. Pro úplnost krajský soud shrnuje s odkazem na vše shora uvedené, že závěr ve věci byl učiněn na základě spolehlivě zjištěného skutkového i právního stavu věci. Sám provedl při jednání dokazování, včetně většiny důkazů, jichž se žalobce v žalobě dovolával (viz protokol o jednání ze dne 29. 5. 2018). Nemohl provést důkaz navrhovaný žalobcem ke „svěření jeho vozu“ zaměstnanci jeho zmocněnce, tj. smlouvu mezi žalobcem a společností ODVOZ VOZU, s. r. o., neboť ji přes avízo v žalobě nepředložil.

81. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavá.
82. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
83. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. května 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu